

MASSA TARD

Aquesta història va ocórrer un estiu gèlid de fa uns quants anys. La Noura encara vivia amb els seus pares en una casa baixa i estreta al nord d'Ebeltoft, un poble mariner d'uns cinc mil habitants que no oferia a la joventut assedegada d'aventures gaires opcions amb què formar-se. Per això, com la majoria d'adolescents de la vila, la Noura es feia un fart de buscar per les pàgines web universitàries possibles destins on estudiar, sospesava tarifes i valorava optatives que prometien uns anys d'entreteniment científic i obrien portes al món laboral. Era una noia consentida, filla de funcionaris de l'administració danesa que podien proporcionar-li una vida de reina, i emprava la seva intel·ligència per manipular les persones i les situacions que li sobrevenien, cosa que l'envoltava d'amistats i medalles artificials. Tanmateix, la Noura preferia no adonar-se'n, i vivia feliç ventant-se dels seus èxits acadèmics i escalant posicions al rànquing provincial de gimnàstica rítmica.

Un matí de juliol, en què el sol es deixà veure durant unes hores darrere els cirrocúmuls esfilagarsats, la jove danesa trencà a desgana la seva rutina d'activitat televisiva per col·laborar en la feixuga tasca d'omplir el rebost de casa. Després de deixar clar a la seva mare que només l'ajudava perquè havien interromput la sèrie americana a què s'havia aficionat, va sortir de casa amb un bitllet de cinc-centes corones a la butxaca dels texans. Baixà fins a la cantonada enfurrunyada, i tombà per l'avinguda que arribava a una platja solitària que s'allargava fins al port. L'olor de salnitre li arribà mesclat amb el xiscler de les gavines esquerpes que voletejaven sobre els pals dels vaixells, i la Noura sentí una inquietud plaent d'acostar-se a les aigües glacials del mar Bàltic. La sorra, d'una finor que recordava el tacte fred d'uns llençols verges, li acariciava els peus descalços mentre passejava amb les sandàlies a la mà. La temperatura s'havia suavitzat, i la jove deixà que els rajos del sol nòrdic escalfessin els seus braços nus i d'una pal·lidesa bella. Respirava profundament aquell aire salat que li refrescava els pulmons i, mentre observava les ones arriacades, va abandonar-se a la reflexió sobre el futur. Somniava en la fama, en assolir els pòdiums més alts i viure rodejada de

riqueses i favoritismes en alguna capital europea, preferentment l'elegant i romàntica París.

Totalment sumida en les seves cabòries, gairebé passà per alt els gemecs ofegats que provenien de darrere unes herbes seques. En adonar-se'n, tombà el cap per descobrir amb sorpresa la figura d'una noia ajaguda sobre la sorra que s'abraçava els genolls despulats i plens de brutícia. Va reconèixer un rostre jove, de la seva edat si fa no fa, amagat rere els flocs de cabells ronyosos que li queien sobre el front. El cos abillat amb un vestit estripat cobert de taques fosques tremolava espasmòdicament, sacsejat pels sanglots dèbils de la noia. En percebre la presència de la Noura, va alçar uns ulls vidriosos de color cendrós, i de sobte, se li llançà als genolls suplicant ajuda. La nouvinguda s'apartà, cohibida per la vehemència d'aquell gest desesperat, i endevinà horroritzada la sang encara fresca amb què els dits de la noia havien embrutat els seus pantalons. Es mossegà les ungles en un moviment reflex de nerviosisme, mentre la víctima llançava llambregades al voltant pendent d'alguna cosa, atemorida. La Noura observava amb repugnància les pintes de la jove, que no desistia de convèncer-la gemegant que l'ajudés. Va sospesar la possibilitat de fer-ho, sacrificant el matí i la pulcritud de la seva manicura. No tenia ni idea de primers auxilis, tampoc no sabia curar-la i no semblava que hi hagués ningú pels voltants. Tanmateix, quan aquella ànima en pena va suplicar-li que li portés alguna cosa amb què cobrir-se el cos masegat, no fou capaç de negar-li-ho. Assentí en silenci mentre s'allunyava lentament cap al poble. Tornà a llançar una llambregada dubitativa a la noia, que jeia encara a terra, i descobrí una espurna d'esperança il·luminant aquells ulls desconsolats.

Mentre considerava quina era la peça de roba més prescindible i senzilla del seu armari, va recordar l'encàrrec que l'havia forçat a sortir de casa aquell matí. Així que tombà en direcció a la botiga de queviures alhora que refrescava la memòria per llistar mentalment els productes que calia adquirir. En creuar el llindar de la porta del recinte, absorta en les seves cavil·lacions alimentàries, va topar amb l'espatlla d'un home que en sortia amb un paquet de galetes sota el braç. Va renegar molesta, i la va sorprendre distingir la silueta d'un drac tatuat a la calvície d'aquell individu que es perdia avinguda amunt. Va pensar que, quan s'independitzés i pogués prendre les seves pròpies decisions, es faria un

tatuatge al canell. Amb tot, la Noura s'oblidà de seguida de la urgència que requeria ajudar aquella pobra noia abatuda a la platja, i quan va arribar a casa, la comoditat del sofà li féu passar les ganes de portar-li la roba que li havia promès. L'incident passà a segon pla en les prioritats de la jove, i aviat ignorà la responsabilitat que havia adquirit feia una estona.

Dos dies més tard, aquell drac de tinta fosca tenyiria el pitjor dels seus malsons.

Caminava amb passos ràpids vorejant el canal, es dirigia a la parada d'autobús del final de la carretera. Va asseure's al banc, recolzant el colze sobre la bossa d'esports que carregava. La nit era fresca, i el vent agitava els seus cabells encara humits i li provocava esgarrifances. Va abraçar-se els genolls amb els braços i li vingué al cap un gest semblant, però de seguida va espolsar-se el pensament. Un espetec darrere seu va fer que es tombés, alerta. Un home cepat, perdut en la dècada dels quaranta, s'acostava amb un somriure burlesc que deixava entreveure una dent daurada rere els llavis clivellats. Ella li tornà el somriure, lleugerament incòmoda, i continuà immersa en la foscor de la carretera. Un sol fanal projectava un cercle de llum groguenca a la seva dreta, suficient per copsar els moviments lents del nouvingut en seure al seu costat, molt a prop. Va llançar-li una llambregada furtiva i va ofegar una exclamació en reconèixer el tatuatge d'un drac imprès a la calvície que havia vist a la botiga de queviures. L'home va captar l'esguard i féu lliscar una mà aspra per la cuixa de la noia, alhora que xiuxiuejava una invitació a la furgoneta aparcada al darrere. La Noura va voler aixecar-se, però les urpes del malfactor ja l'havien engrapat pel canell i l'arrossegaven cap a terra. Els xiscles de la jove ressonaven en la buidor de la nit, mentre aquell pervertit se li col·locava al damunt sense deixar de sostenir-la. Va maleir en silenci haver-se posat el vestit de tirants quan l'hi arrencà d'una estrebada, i va intentar debades colpejar-lo amb les cames immobilitzades sota el seu pes. Les llàgrimes li enterbolien la vista, i els esgarips afònics que proferia minvaven d'intensitat a mesura que la Noura comprenia que no la sentiria ningú. Llavors, va veure la llum. Els fars d'un cotxe que s'acostava il·luminaren les faccions anguloses i excitades del violador, que no s'immutà quan el vehicle disminuí la marxa. La jove víctima

deixà de cridar i es relaxà, donant gràcies a Déu per aquella aparició bíblica que l'havia de sostreure de les grapes pestilents del violador. Malgrat tot, el conductor s'ho repensà i premé de nou l'accelerador per allunyar-se frenèticament de l'escena del crim.

La Noura s'empassà una llàgrima salada en constatar quina era la realitat que li pertocava. Mentre l'individu li esquinçava el vestit, va sentir l'aroma de la sal marina barrejada amb la sang que havia deixat coagular en una altra pell. Quan li enretirà la roba interior, va plorar les llàgrimes que havia deixat vessar sobre la sorra de la platja; els seus gemecs es fusionaren amb els d'aquella noia a qui havia abandonat, mentre contemplava amb exasperació la foscor on s'havien perdut els fars del cotxe. Es va veure envoltada de luxe conduint el Mercedes que l'allunyava de tot i de tothom... Malgrat que el dolor li destrossava les entranyes, s'obligava a mantenir l'esperança viva i els ulls oberts.

Però en aquell moment, ja sabia que ningú no tornaria a buscar-la.